У ПОЛІКЛІНІЦІ ПЕРЦЯ

Зручна короткозорість

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

— Перший рядок дуже добре бачу, а другого недобачаю.

перець

№ 12 (551). РІК ВИДАННЯ XXV Ціна 10 коп. КИЇВ. ЧЕРВЕНЬ 1965

БАЙКИ В ПРОЗІ

ДУЕТ

— Вискочка,— цвірінчав Горобець на Солов'я,— ще під носом не сіялось, а вже ведучу партію витина.

— Втратила молодь скромність,— Ворона й свій глек на капусту.— Я тільки в п'ятдесят прокаркала соло...

ЯКЕ ТАМ ДИВО

— Диво сталося з нашим Левом,— шепнула Антилопа Зебрі.— Чула? Мишей ловить...

— Яке там диво. Референтом же у нього Кіт.

ДОБРЯК

Жив Сом на дні під корчем. Та Верховодка якось пробилася до нього:

— Що скажете про моє перо? Про можливості взагалі?

Сом бачив, хто перед ним, але...

— Такої сріблястої луски, хе-хе... не можна не помітити...

І пішла Верховодка розсипати по плесу блискітки, горда, що її, нарешті, визнали.

ОСЛИНИЙ ГНІВ

Прочув Осел, що Лев почив у бозі. «Нарешті! Діждалися! Скільки кривд він мені чинив... Піду хоч дохлого телепну». І пішов. Прицілився копитом, аж гледь — Лев око розплющив:

— Чого тобі?

— Е... Мені нічого. Прийшов засвідчити свою пошану.

ЛЕКТОР

Окунь, що полюбляв виступати з лекцією «Взаємне довір'я — основа сім'ї», одружився. І взяв красуню Щуку.

Якось приплив додому, а дружини чортма.

— Де була? — запитав, коли та повернулася.

— У басейні купалась.

Окунь настовбурчив плавники.

— Ти що, може, не віриш мені?

— Вірю, люба. Але віднині купатимешся дома. У ванні.

Іван ВЛАСЕНКО.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Прошу продовжити командировку, бо я тут зовсім запарився!..

БОРДОВА ТЮБЕТЕЙКА

Не знаю, які саме догадки блискавично пронизали свідомість моїх домочадців, але коли, повернувшись із Чернівців, я бадьоро переступив поріг власної квартири, всі вони якось раптом розгубились і зачудовано дивились на мою голову.

Поволі шок минув. І тоді дружина, замість радісного привітання після розлуки, тремтячим голосом запитала:

— Що це в тебе?

І тут тільки я зрозумів причину переляку. Бачите, у відрядження я поїхав у простенькому кашкеті, а через тиждень повернувся у бордовій тюбетейці, від якої трохи відгонило гасом, оселедцями, потрійним одеколоном і ще чимось із прейскурантного асортименту сільської крамниці.

Те, що я виїхав на Буковину в кашкеті, було моєю фатальною помилкою. Тільки-но я з'являвся в якомусь селі, як моя нічим непримітна особа починала привабливати особливу увагу чоловічої половини населення.

Одні виходили до воріт і довго проводжали мене закоханими поглядами; інші при зустрічі зупинялись і жадібно поглядали на мою голову; а були й такі, що рішуче підходили й рубали: «Славний ще кашкетик. Продайте!»

Я все це сприймав за жарт, аж доки в селі Тарасівцях, Новоселицького району, не дійшло до мене.

— За бочечку вина згодні? — запропонував мені простоволосий мужчина з пролисиною.

— А ви купіть у крамниці!

— Підіть та подивіться! — сумно відповів простоволосий.

І я пішов. Бо не вірив, щоб у крамницях не було кашкетів.

— Жодного нема! — розвів руками продавець Георгій Іванович Лаю. — У нас легше сомбреро у якогось туриста вимінять, ніж купити звичайний кашкет.

Тоді я поїхав у с. Динівці. Доки дістався до сільунівермагу, зустрічні чоловіки давали мені за кашкета вівцю, ще зовсім нові валянки, а один навіть запропонував жити й харчуватися в нього весь місяць, якщо відпочиватиму в їхньому гарному селі.

У крамницю я зайшов, сховавши свою кепку. «Мені б кашкета», — звертаюсь до завідуючого. «Ви що, жартуєте?» — подивився на мене т. Дирда, ніби я попросив у нього паровозний тендер.

Я тоді в с. Припруття, що розкинулось на головному тракті від Новоселиці до Чернівців. Бачу, на пагорбку новенька споруда з суцільною скляною стіною.

— Що це у вас? — запитую.

— Телевізор. Тільки недіючий, — з іронією пояснюють люди.

Підходжу — магазин. Новий, гарний. Справді на телевізор схожий. На дверях три масивних замки, а на склі — пожовклий папір з казенним написом: «Переучет».

— І давно ця бомага висить?

— Скоро два місяці!

Тепер уже мене зацікавили не тільки простоволосі мужчини, а й вся організація торгівлі на селі. Придивляюсь, а воно — що не крамниця, то нове відкриття. На одних дверях красується напис, що «Гас продається тільки після п'ятої години дня». А в с. Боянах на галантерейному магазині висить застереження для покупців: «Закрито. Виїхала на сесію».

Звичайно, ніхто не проти того, щоб продавці освіту здобували, на сесії їздили. Тільки чому ж голова ССТ т. Кельба не подумав, як забезпечити безперебійну роботу магазину?

Але, виявилось, що Георгій Миколайович не тільки про це не подумав. Його забудькуватість призвела до того, що в магазинах нема ні телевізорів, ні акордеонів, ні зошитів для малювання, ні навіть кнопок канцелярських, без яких йому й самому не обійтись...

Я гадав, що коли переїду в другий район, то вже сміливо зможу одягти свого кашкета. Та сподівання мої були побудовані на піску. У Глибоцькому районі все почалося спочатку.

Мал. Л. КАПЛАНА

— Так буде надійніше...

— Може, поміняємось? — показуючи старомодні капелюхи, пропонували мені хлопці.

А дехто навіть норовив поцупити мою нещасну кепку.

Тоді я надійно сховав її, а на голову змайстрував пілотку з газети.

Це був порятунок. І не тільки для мене. Доки побував у селах Дубівці, Порубній та інших, більшість чоловічого населення району вже хизувалася в паперових пілотках.

Я навіть зрадів, що став автором такого простого, але ефективного винаходу. Тільки радість ця була короткочасна. На голову натягти ще щось можна. А що робити, коли в магазинах нема простого і дешевого взуття, дитячих костюмів, комплектів для новонароджених, звичайних радіоприймачів, віконного скла, скребниць і щіток для чистки худоби, простих столів і т. д. і т. п.?

Тут уже ні газета, ні навіть чистий папір не міг стати у пригоді. Зарадити справі могла тільки райспоживспілка.

— Та в нас усе це он лежить! — оптимістично вигукнув на базі завідуючий промтоварним складом Олександр Семенович Ванзуряк у присутності заступника директора обласної оптової бази Юрія Олександровича Гусельникова. — Тільки просто сам не знаєш, що тому народові потрібно. Ніхто ж голим не ходить! Позвизвали за модою ганятися!

А «мода» така. В сільському магазині лежать спідні, а сорочки до них у Ванзуряка. Кашкетів у крамницях чортма, а на базі їх — хоч гатку гати! Є тут і парусинове взуття, є й для немовляток товари.

Наднявся я на таку торгівлю та й виклав усе це голові Новоселицької райспоживспілки т. Сєрикову М. М., голові Глибоцької райспоживспілки т. Кириловському І. С., а під кінець ще й заступникові голови облспоживспілки — Віктору Михайловичу Бевзюку.

— Вірно ви підмітили, — в один голос сказали вони. — Халатність наша. Не додивились. Надалі врахуємо. Зробимо!..

Після таких палких запевнень я вже хотів було одягти свого кашкета в дорогу. Але він десь зник. Назавжди.

І я змушений був на останні командировочні гроші купити в с. Дубівці залежалу, припорошену бордову тюбетейку.

Хоч цим головним убором я й налякав своїх домашніх, та зате маю пам'ять про отих буковинських кооператорів, які так ретельно маринують товари на базах.

Ів. СОЧИВЕЦЬ.

Чернівецька область.

Телеграфне агентство Перця

ЕКСПЕРИМЕНТ З СТАВКОМ

ХАРКІВ. (Наш кор.). Спробу перетворити воду на сметану зробив сусідній цукрозавод. Експеримент було проведено з ставком колгоспу «Жовтень» Сахновщанського району. Він спустив туди ядучі відходи виробництва.

Після такої домішки вода в ставку і справді стала густою, мов сметана, але дещо відрізняється од неї за смаком і запахом. Очевидно, через це риба в ній жити не хоче, а спливає на поверхню догори черевом.

Директор цукрозаводу т. Карасик у цьому ставку ще не купався: він людина обережна.

МЕХАНІЗОВАНЕ СІДАЛО

ПОЛТАВА. (Наш кор.). У колгоспі ім. Карла Маркса Полтавського району почали функціонувати нові механізовані сідала для горобців. На усатькування сідал пішли доїльні апарати, придбані два роки тому для молочнотоварних ферм № 1 та № 2.

Районні організації збираються відзначити цінну ініціативу правління колгоспу у використанні сільськогосподарської техніки.

ЗАГНУЗДАНА БЛИСКАВКА

ЧЕРКАСИ. (Наш кор.). Над проблемою використання енергії блискавки на потребу людини вже давно б'ється передова наукова думка. Та тільки недавно пощастило досягти деякого успіху в цій справі. Цими щасливцями виявились працівники Київського виробничо-рекламного комбінату. Вони одержали від Черкаського обласного управління Держстраху 1331 карбованець за газосвітлову рекламу, яка за весь час свого існування (два роки) ні разу ще не світилася.

Тільки блиснуло!

СЕКРЕТ ВІЧНОЇ МОЛОДОСТІ

ОДЕСА. (Наш кор.). Тут стало відомо, що працівники Одеського комбінату харчових концентратів після довгих пошуків осягли, нарешті, таємницю вічної молодості.

Зробивши таке відкриття, працівники заводу уберегли від руйнівного впливу часу свою продукцію — каву «Арктика». На кожній пачці вони зазначають: «Строк зберігання 6 місяців», а з якого числа і місяця треба лік починати, — не пишуть.

НОВА КАРА

ЛУГАНСЬК. (ТАП). Нову кару для без вини винних винайшов Донецький держарбітраж. Першою йо-го жертвою стала каса заводу ім. 20-річчя Жовтня, з якої вилучено 345 карбованців. Завод оштрафовано за те, що він не поставив Краснодарській базі «Сільгосптехніки» ролики, виробництво яких навіть не передбачено планом.

Відкриття донецьких арбітрів має широкі перспективи. Віднині шевців можна штрафувати за те, що не печуть пирогів, а пекарів за злочинну байдужість до нагальних проблем взуттєвиків.

КРИЖАНИЙ ДІМ

КРАМАТОРСЬК. (ТАП). У центрі соцмістечка новокраматорських машинобудівельників можна побачити дивовижну споруду — експериментальний житловий крижаний дім, побудований трестом «Краматорськжитлобуд». Як повідомляє наш кореспондент, технологія будівництва крижаної споруди вельми проста: досить заморозити будівництво на «нульовому» циклі (що було зроблено ще у 1961 році), і крижаний дім готовий. Вартість цієї диковинки порівняно невелика — лише 57.000 карбованців, вгачених у фундамент.

http://perec-ua. livejournal.com

http://perec-ua. livejournal.com

АЖ ДВІ РЕПЛІКИ

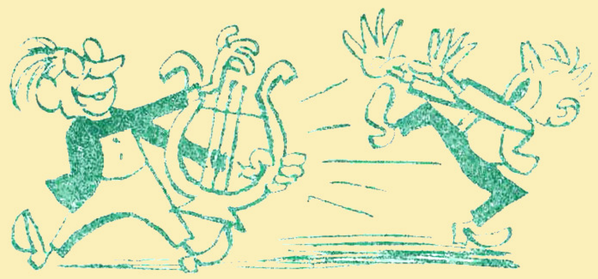

НИЖЧЕ ПОСІВНОЇ КОНДИЦІЇ

(Може й не репліка, а дружня агропоетична порада)

Я, грішний, люблю поезію. Саме тому оце й залажу не в свою парафію — хочу застерегти наших майстрів поетичного слова: пам'ятайте, що пирій — не пшениця.

Поки що, правда, їх ще ніхто не переплутував, але боюся, що може таке трапитися, бо ж уже засівається наш літературний лан **стоколосом.** Зокрема й Іван Драч присвятив пам'яті нашого відомого великого поета вірш під такою назвою.

Автора, безумовно, привабило це слово як символ чогось величного. Але якби він зазирнув в УРЕ (т 14, ст. 107), то дізнався б, що за цим красивим словом ховається бур'ян; що **безостий** стоколос сіють на сіно, і «сіно з нього грубе, проте його добре їдять коні, велика рогата худоба, вівці, кози». А **польовий** і **житній** стоколос — це «злісні бур'яни озимих посівів жита і пшениці». Дається також порада, як боротися з цим бур'яном. Правда, тільки в сільському господарстві, а щодо поезії, то нічого не говориться. Але, думаю, тут те ж саме годиться — треба старанно очищувати насіння. Словесне, звичайно. Тоді, щиро бажаючи сказати добре слово про всіма шановану людину, ніхто не назове її, пробачте, «стоколосом нації».

А. БАКУМЕНКО,
агроном.

АЙ-ЯЙ-ЯЙ, ТОВАРИШУ ШЕКСПІР!

Якщо вам потрібний «...прекрасний виховний матеріал для розкриття хижацької суті капіталістичного суспільства, показу нелюдських умов життя трудящих в капіталістичних країнах», то не сушіть собі голови, а беріть в руки трагедію Шекспіра «Король Лір». А ще можете взяти «Вільгельма Теля». Теж підходить.

То нічогісінько не значить, що у «Королі Лірі» та у «Вільгельмі Телі» йдеться про часи, коли ще тим капіталізмом і не смерділо.

Якщо ж забракне матеріалу, пройнятого «...гордістю за народ-велетень», чи такого, де «...ми знаходимо радянських людей», — звертайтеся до підручника французької мови для 6-го класу. Там знайдете якраз те, що треба — текст «Як я врятував маленьку дівчинку» — уривок із книги французького письменника Ж. Жирардена. То нічогісінько не значить, що той французький письменник жив і творив у XIX сторіччі.

Якщо ж у цій рекомендованій літературі нічого потрібного собі не знайдете, то не звинувачуйте в цьому І. С. Пирогова, завідуючого кабінетом іноземних мов Тернопільського інституту удосконалення вчителів. Винні в цьому самі письменники. Бо й справді, не міг же т. Пирогов, скажімо, хоча б за того ж таки Шекспіра писати. Вже й досить того, що він написав методичний лист «Ідейно-політичне виховання учнів на уроках іноземної мови в школі», в якому отак відрекомендував цю літературу. Еге ж, досить того, що він — написав, а Г. Г. Трубій — відредагував, а видавництво «Радянська школа» в 1964 році її окремою брошурою поміж люди пустило усім нам на втіху.

В. М. ХИЖНЯК,
викладач англійської мови.

Мал. Л. БОЙКА

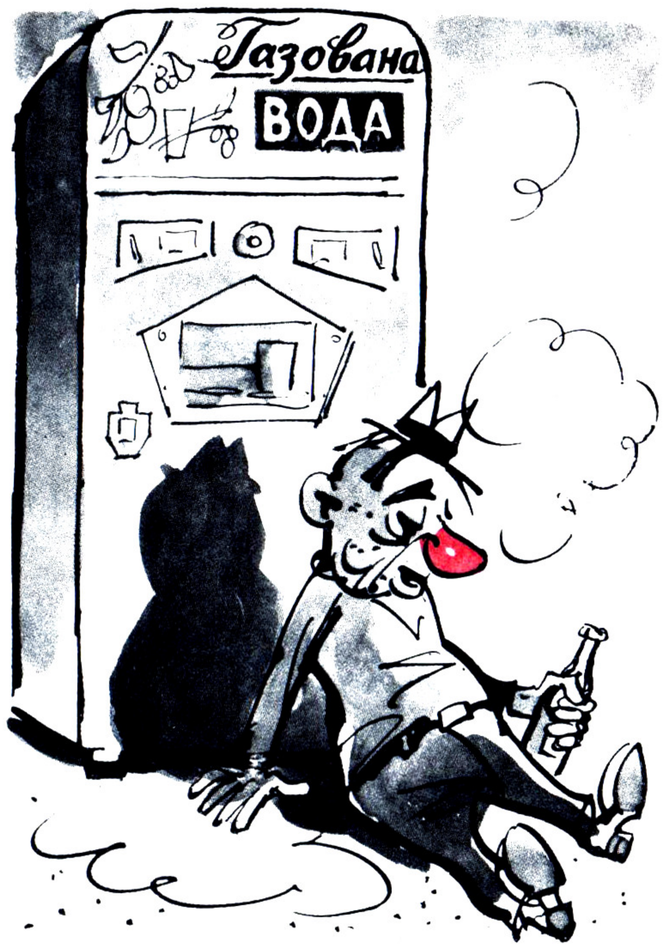

Під газом.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

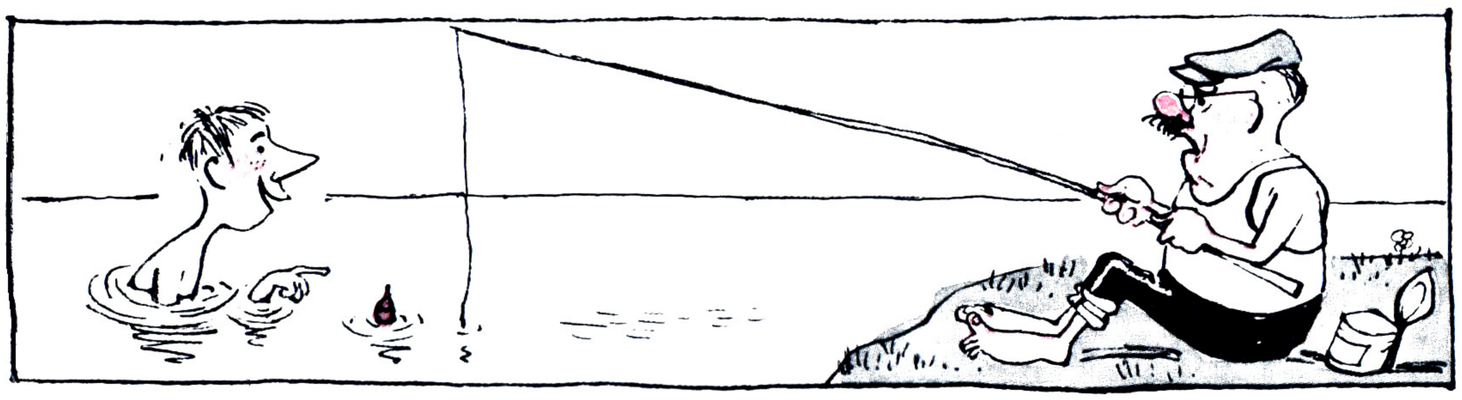

— Ну як, клює?..

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У Гощанському домоуправлінні маринували заяви і скарги трудящих, а часто навіть ігнорували їх. Особливо старався на цьому поприщі технік Небольсінов.

Гощанці написали нам про це, а ми переслали листа Гощанському райвиконкомові (Ровенщина).

Питання про бюрократичне ставлення домоуправління до розгляду заяв і скарг трудящих було розглянуто на засіданні райвиконкому. Бюрократів тут добре перетерли з пісочком.

Як повідомив голова райвиконкому т. Чорнолоз, домоуправа Старовєрова райвиконком попередив, а техніка Небольсінова зняв з роботи.

ГОДІ, МАБУТЬ, ЦЕРЕМОНИТИСЬ

Мешканці будинку № 37 по вулиці Горького у місті Трускавці звернулися до міськради з проханням. Прохання це не зовсім звичайне. Вони просять міськраду виселити з міста громадянку Станіславу Олександрівну Косакович.

Що можна сказати з цього приводу?

Сказати можна не багато. Сказати можна те, що громадянка Косакович (до речі, вона лікар і працює в платній поліклініці) належить до тієї породи людей, завдяки яким ніколи не нудьгують товариські суди, численні перевіряючі комісії, голови райрад і міськрад та інші товариші, в обов'язок яких входить мати діло з різними скаргами та ябедами. Таких, як Станіслава Олександрівна, спочатку вмовляють. Умовляють делікатно:

— Вельмишановна Станіславо Олександрівно, ви, як лікар, мусили б знати, що кидати сусідам у чай сміття не гігієнічно. Будь ласка, більше так не робіть.

Або:

— Глибокошановна Станіславо Олександрівно, дуже вас просимо не ламати стіни і не розширяти свою житлоплощу за рахунок сусідів. Це і не законно і не етично.

Або ще так:

— Шановна Станіславо Олександрівно, ваші сусіди не бандити, не злодії і не спекулянти, як ви змальовуєте їх у численних скаргах та анонімках. Вони чесні люди і хочуть спокою. Дайте їм, будь ласка, цей спокій.

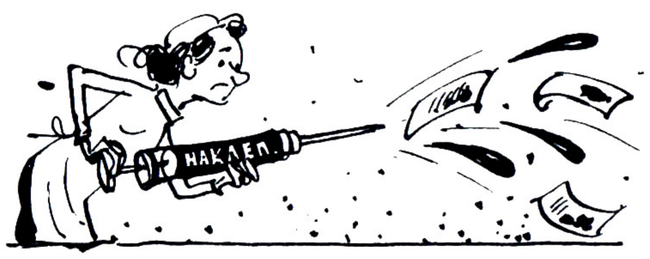

Все оце вмовляння і називається виховною роботою. Скажемо відверто, що коефіцієнт корисної дії такої роботи дорівнює не просто нулю, а нулю з мінусом. Після закінчення курсу виховання об'єкт виховання стає ще лютішим, і вихователі починають проклинати той день і ту годину, коли вони взялися за виховання. Тут на театрі воєнних дій мусять з'являтися офіціальні особи і вживати якихось адміністративних заходів.

З'являються... Вживають...

Станіславу Олександрівну переселяють спочатку в інший будинок, на зовсім іншу вулицю.

В іншому будинку, на іншій вулиці все починається за вищезмальованим сюжетом. Спочатку виховна робота, потім товариський суд, потім офіціальні особи і нове переселення. Знову в інший будинок, знову на іншу вулицю. Що було потім, див. вище.

Нарешті, мешканці будинку № 37 по вулиці Горького звернулися до міськради з таким незвичайним проханням...

Що їм на це можна відповісти?

Шановні трускавчани! Давайте на хвилинку уявимо, що Станіславу Олександрівну Косакович вишлють із Трускавця. Невже ви думаєте, що люди у Лубнах, Тульчині, Очакові чи Василькові люблять спокій менше, ніж ви? Невже ви справді переконані, що Станіслава Олександрівна, оселившись в якому-небудь з цих або інших міст, стане взірцем доброчесності? Еге! Мабуть, її мало ізолювати тільки від вас. Коли б навіть Трускавецька міськрада вирішила дати Станіславі Олександрівні особняк, то й тоді проблему було б вирішено лише на половину, бо на роботі Станіслава Олександрівна мусить контактуватися з колегами. А контактуватися з нею ніхто не хоче. Медсестри криком кричать, відмовляючись працювати з лікарем Косакович. Що ж до самої Косакович, то вона відмовилась навіть від рідного батька і тепер по суду платить йому аліменти.

То де ж вихід? Як виховувати, як впливати і що взагалі робити з наклепницею, домашньою хуліганкою, сутягою?

Поставити у куток носом? Не годиться. Хто ж має право статечну тьотю у куток носом ставити. Закону такого немає.

Зате є інші закони. Закони, якими наша юстиція чомусь соромиться користуватися. Між іншим, у Карному кодексі УРСР стоять рядочком дві статті. Стаття 125 передбачає досить відчутне покарання за наклепи, а стаття 126 передбачає не менш відчутне покарання за образи.

Ні фейлетоністам, ні громадськості, ні працівникам райрад та міськрад дуже не хочеться вдаватися по допомогу до юстиції. Воно й зрозуміло, бо в переважній більшості випадків часто досить критичного слова товаришів чи преси, як чоловік береться за розум.

Але з переважною меншістю годі, мабуть, церемонитись...

Микола БІЛКУН.

Юрій КРУГЛЯК

У попа була собака

(ПАРОДІЇ)

Усім відомі слова жартівливої народної пісеньки:

У попа була собака,
Він її любив,
Вона вкрала шматок сала,
Він її убив.

А як би цей факт описали наші українські письменники? В книжці «Сім пучок перцю» та в підбірці в журналі «Дніпро» № 9 я попробував уявити, як би про це написали М. Бажан, П. Тичина, М. Годованець, С. Олійник, О. Ковінька, Є. Кравченко, В. Лагода, В. Большак, М. Яровий, І. Манжара та інші письменники. А оце хочу продовжити цей цикл.

АВТОР.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

СОБАЧКА

У попа собачка жив,
Називавсь Рика́ло,
Дуже піп його любив,
А собачка — сало.

Ту собачку неспроста
Полюбив Оникій, —
Хоч не мав той пес хвоста,
Зате рот великий.

Ой, видать, була сліпа
Та любов собача,
Бо украв він у попа
Сала шмат добрячий.

Піп лайнув його й завив
Голосно і зично,
І собаці заявив
Він категорично:

— Ах ти, суче пся рябе,
Захотів комфорта?!.
Та собаку як вшибе
І послав до чорта.

Євген БАНДУРЕНКО

ПО СЕКРЕТУ

У попа, що сам немало
В церкві крав, собака був,
Він любив вживати сало,
Тож його і хапонув.

Біг собака від буфету,
Піп за ним галопом, та
Розповім вам по секрету,
Ухопився за хвоста.

Став двором його таскати,
Потім в місце, що цілком
Навіть соромно назвати,
Дав собаці каблуком.

Та не личить нам, поетам,
Говорити наздогад,
Тож скажу, вам по секрету,
Дав собаці прямо в зад.

Микола БІЛКУН

БІДА ПОПА ЯВТУХА

Несподівано в середині березня на попа Явтуха, батюшку Недригайлівського приходу, навалилася біда: собака шматок сала вкрав. Узнавши про це, піп механічно схопився за голову. Хоч було темно, як у цигана за пазухою, можна було помітити, що собака зосереджено дивився на бузину, що росла поруч на церковному вигоні. Піп почервонів, потім зблід, поспішно поскріб потилицю і згадав, як він цього собаку ще цуценям дістав. Булкою з маслом годував. А він, як скотина остання, вкрав шматок сала.

Піп Явтух любив собаку, а любов, всім відомо, то не картопля. Собака картоплі не любив. А от сало — навпаки. Міг його їсти коли завгодно, і вранці, і вдень, і ввечері, і вночі, і після їди, і натще-серце.

Так ото після вівторка, коли було вищеописане, у середу трапилось нижчеописане. Собака хапонув сало та й ходу. Піп за собакою. А собака від нього. Собака під тин — шурх! А піп його за хвіст — хвать! Попався, сучий сину!.. Сучий син піднатужився та як рвонеться, тільки хвіст у попових руках зостався. Покрутив піп того хвоста в руках і сказав:

— Собако, а йди-но сюди! Я тебе уб'ю! Не бійся, дурню, я тебе уб'ю за те, що ти сало з'їв.

Убив піп собаку і сплюнув спересердя:

— Я ж тобі казав — не лазь! Я ж тобі казав, що це шкідливо! Так тобі, сучиному сину, і треба!

Лаврін ГРОХА

СОБАКА ЛИХА НАРОБИВ

(КОМЕДІЯ)

ДІЙОВІ ОСОБИ:

КАРПО — батюшка, років 60.
МЕЛАШКА — матушка, трохи молодша.
СОБАКА — тих же років.

Звичайна попівська хата. Посеред хати стіл. На столі шматок сала. Біля вікна мисник. На миснику ковганка. У відчинене вікно заглядає собака. За вікном погожий ранок. Собака вскакує до хати і, схопивши сало, починає гризти. Входить заспаний, розкуйовджений піп.

П і п (співає). Хороши весной в саду цветочки. Еще лучше девушки весной... (Побачивши собаку). Тю! А ти звідки тут взявся? (Придивляється). А-а-а! Так ти сало вкрав! (Гукає за сцену). Матушко! Чуєш, матушко!.. Чого мовчиш, чи ти вже оглухла?

М а т у ш к а (з-за сцени). Га?

П і п. Ти знаєш, який момент жизні настав — наш собака сало украв.

М а т у ш к а. Свят, свят! (Позіхає). Чого ти кричиш, як навіжений?..

П і п. Кажу, наш собака сало вкрав, і я його хочу за це убити!..

М а т у ш к а. Убивати собаку ще врем'я не підійшло!

П і п. Ні, уб'ю! Буде так, як я сказав!

М а т у ш к а. Ні, не уб'єш! Буде так, як я сказала!

П і п. То ще побачимо!

М а т у ш к а. Подивимось!

П і п. Уб'ю!

М а т у ш к а. А дзуськи! (Підходить до вікна, відчиняє його і кричить). Люди! Ідіть сюди! Сходьтеся, люди! Піп Карпо хоче собаку убити!

П і п. Все одно уб'ю! (Затупотів ногами).

М а т у ш к а. Ні, не уб'єш! (Затупотіла ногами).

З мисника падає ковганка і убиває собаку.

П і п і м а т у ш к а (разом, розводячи руками). Отакий момент жизні настав!

Німа сцена.

З а в і с а.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

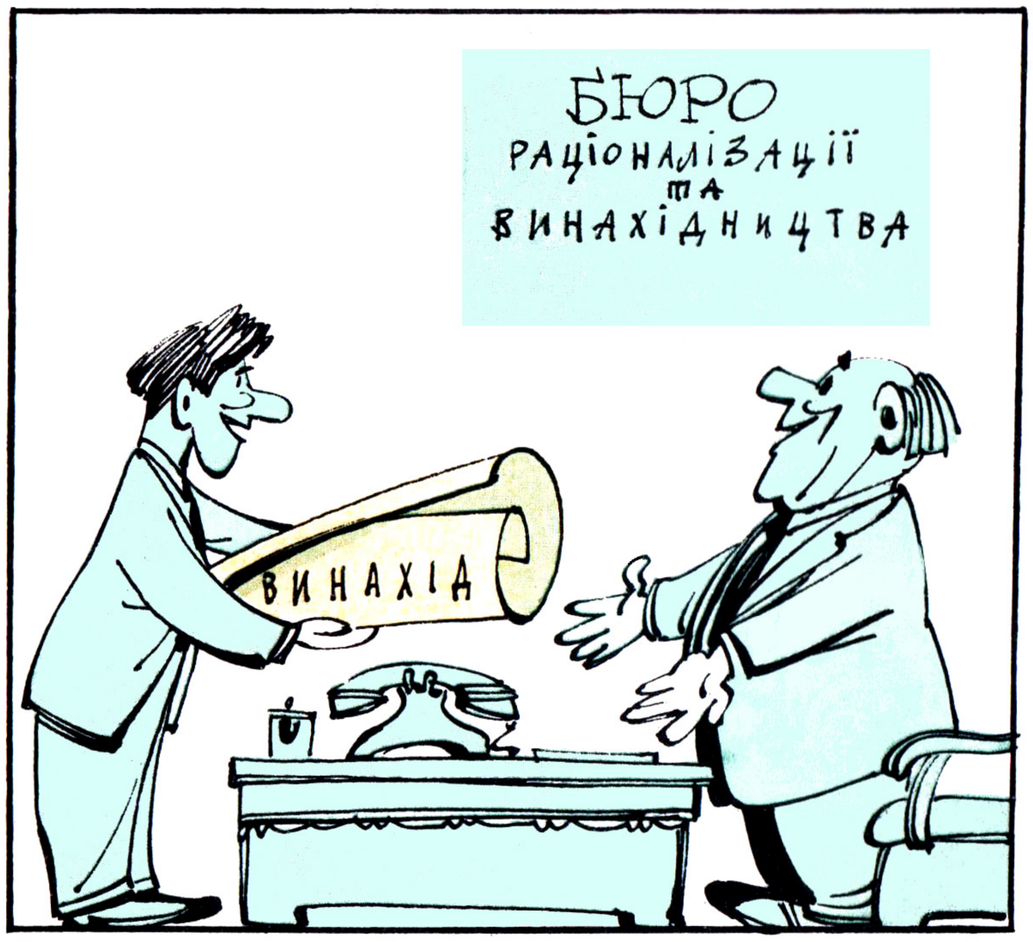

Прийняв...

Запровадив.

Притча про одного невесела новосела

Стрів я свого товариша.
Йде — темніший ночі;
Не голений, не виспаний,
Запалися очі...

— Здоров, — кажу йому, — друже!
Що з тобою, брате?! —
Та ж на тобі лиця нема,
Мов із хреста знятий.

А він гірко усміхнувся:
— Слухай правду щиру:
Я, голубе, в новім домі
Одержав квартиру.

— Е-е, — кажу, — то ж не причина,
Друже, для печалі...
Але він махнув рукою:
— Слухай, — каже, — далі.

Отож, значить, дочекався
Я нової хати,
Та й не знаю, чи радіти
Чи, може, ридати.

Все там чути — зліва, справа,
Згори і додолу...
Сусід нижній — годинами
Крутить радіолу.

З десятої до півночі
Щодня неодмінно
Той сусід, що наді мною,
Мучить піаніно.

А за північ, як настане
Десь перша година,
Почина в сусіда справа
Плакати дитина.

Ну, а зліва — на роботу
Ідуть рано люди,
Вже о п'ятій — нас із ними
Їх будильник будить...

— То півбіди, — кажу йому, —
Позатикай вуха.
А він: — Дякую за раду,
Але ж далі слухай.

На один день — води нема,
А на другий — газу,
А на третій — нема світла,
А то й всього зразу.

Скособочилися двері
І віконні рами,
Клямки, ручки відлетіли
До лихої мами.

На підлозі — вибоїни,
Горбочки та шпари,
Так, ніби по ній — ордою
Пройшлися татари.

А тут іще моя теща
Устругнула штуку —
Взялась двері одчинять
Та й звихнула руку...

Пожалів я свого друга
Од усього серця:
— Еге, — кажу, — тобі й справді
Не з медом живеться.

А він мені: — Та ще хочу
Найгірше сказать я:
Втекла моя люба теща
До іншого зятя.

Люди ж кажуть, що я винен,
Що я — зять поганий...
Дай десятку... Закроплюся,
Може, легше стане...

А далі було ось що.

Дав я товаришеві ту десятку. Він подякував, у гості запросив і далі побрів. Я ж такий спантеличений був, що й адресу його нову забув запитати.

Почав розпитувати знайомих. Мої знайомі — своїх знайомих.

Аж одержую такого листа від Я. А. Ємхи з м. Калуша, Івано-Франківської області:

«Дорогий незнайомий товаришу!

Дійшло до мене, що ви друга свого розшукуєте. Чи не мене, буда? Я теж радів, коли в жовтні минулого року оселився по вул. Будівельників, 1, в новому будинку, що належить Калуському хіміко-металургійному комбінату. А тепер тільки пороги установ усіляких обббиваю, щоб щось із тією квартирою зробили, бо сирість в ній така, що жити неможливо. Уже й газета «Прикарпатська правда» писала про це, і усе — як камінь у воду.

Ото, хоч, в мене і не зовсім так, як у того вашого знайомого, але і радість і горе — однакові. Пра-

да, від нього теща втекла, а від мене ще ніхто не втік, але рідна мати боїться в мою квартиру переселятися».

З Полтави П. Коп'як відгукнувся.

«В нашому будинку 69/2 по вул. Жовтневій вашого товариша й духу нема. Тут зовсім інший дух не вивітрюється, бо підвал будинку затоплює бруд з дворівської каналізації.

Пробачте, але більше нічого написати не можу, бо змушений писати чергову скаргу на керуючого будинками т. Шандрика, який байдуже махає рукою на розпорядження облкомунгоспу та міськкомунгоспу і про ремонт навіть не помишляє».

З Умані надійшла вісточка.

«Дорогий чоловіче, — писав т. Ричков, — ваш знайомий бідкається, що в його квартирі «на один день — води нема, а на другий — газу». Еге, так він хоч вряди-годи може ванну прийняти та на газовій плитці обід зварити. А от ми, мешканці першого поверху будинку 61/17 по вул. Урицького, і цього не можемо зробити — ані ванн, ані газових плиток нам ось уже другий рік не встановлюють.

Знаю, що цим листом вам не допоможу, але хоч собі трохи душу одведу — може, хоч ви його почитаєте і поспівчуваєте мені, бо в нашій міськраді, куди ми не раз писали про це все, тих листів, видно, і не читають».

Були й інші листи. Писали з Києва. Мешканці нового будинку № 15 по вул. Курнатовського писали, що живуть там уже два місяці, а нема ані газу, ані води. З нового будинку по вул. Світлицького, 29/18 повідомляли, що і вони ось уже місяць після вселення сидять без світла, газу і теплої води, а підлога на кухні уже відстає.

Я всім співчував, кляв байдужість, обурювався, що заселяють будинки з недоробками. А друга знайти не міг.

Надія розшукати його уже конала, але інший лист з Умані оживив її. Писав т. Ходак, що проживає по вул. Шевченка, 18а.

«Думається мені, писав він, що знайомий ваш повинен знайтися в нашому кооперативному будинку, який будувало очолюване т. Бердниковим Уманське БМУ-2. Після здачі він простояв без ремонту майже півроку. Потім підлоги почали провалюватися. Інші — розійшлися, прогинаються. Батареї опалення не гріють, стелі горбаті, а на верхньому поверсі — протікають. Стіни заляпані абияк. Ручки віконні повідлітали. Балкони тримаються тільки на ненадійному слові честі виконроба Левченка, який обіцяв нам виконати усі роботи на відмінно».

Знайомий мій ще не знайшовся. Але я не вішаю носа — пропав він не безслідно — деякі горе-будівельники залишають дуже помітні сліди. Вони стрічаються не на кожному кроці, але ще, на жаль, зустрічаються. По них і знайду товариша.

А якби ці сліди і зовсім зникли — не жалкував би. Це ж значило б, що в кожну без винятку нову квартиру тільки радість вселялася б.

Д. МОЛЯКЕВИЧ.

Мал. К. ЗАРУБИ

— Мій останній науковий експеримент: ведмідь, який не спить узимку.

Клуб губителів природи

Воно як не везе, то не везе. Не повезло директорові Хоростківського (Тернопільщина) цукрозаводу Григорію Олександровичу Яковенку. Він вже всі документи підготував до вступу у члени Клубу губителів природи і мав солідні рекомендації.

Перша рекомендація була написана комісією, яка восени 1964 року перевіряла якість ремонту заводу і особливу увагу звертала на очисні споруди. Друга рекомендація ще солідніша. Її дала Держводінспекція. Паралельно з рекомендацією Григорія Олександровича було оштрафовано на 40 карбованців. Здавалося, ніщо тепер не могло завадити Григорію Олександровичу Яковенку стати повноправним членом Клубу губителів природи. Як-не-як, на керованому ним заводі за зиму і весну цього року сталося одинадцять випадків прориву охоронного валу полів фільтрації. Що в результаті цього сталося з рибою в річці Ничлаві і Копичинському міському ставку, краще не питати.

І раптом втручається народний суд Гусятинського району і знижує Григорію Олександровичу Яковенку штраф до 20 карбованців.

Правління Клубу тільки плечима знизало і вирішило поки що утриматися від прийому т. Яковенка Григорія Олександровича до членів Клубу губителів природи. Хай поки що в кандидатах посидить. А то хто його знає, що остаточно вирішать гусятинські юристи. Візьмуть та отих останніх 20 карбованців звелять не брати з Григорія Олександровича. Ходи потім, доводь, що ти губитель природи.

КОЛОЛІТЕРАТУРНЕ

ЕПІГРАМИ

НА КОЛЕКТИВНУ ЗБІРКУ МОЛОДИХ

Всі молоді в цій книзі, крім
Сюжетів, образів та рим.

«СВІЖОСПЕЧЕНОМУ»

Від першої ж зазнався похвали,
І вже себе вважає за фігуру.
Його лише у Спілку прийняли,
А він гадає — що в літературу.

ПЕРЕСПІВУВАЧЕВІ НАРОДНОГО ГУМОРУ

Народну мудрість цінить недарма:
Перетворив її натхненні чари
У засіб здобувати гонорари.
Йому здобути б з неї ще й ума.

Віталій ШПИЧКА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

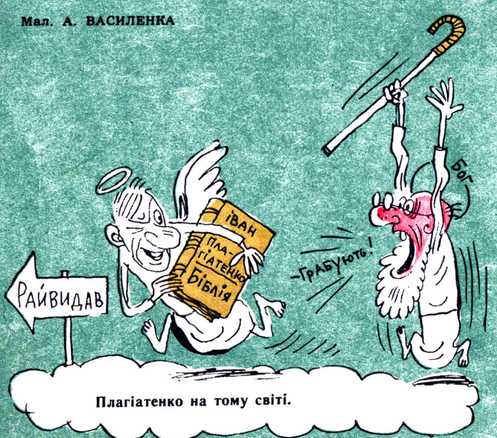

Плагіатенко на тому світі.

Аматор рибалка.

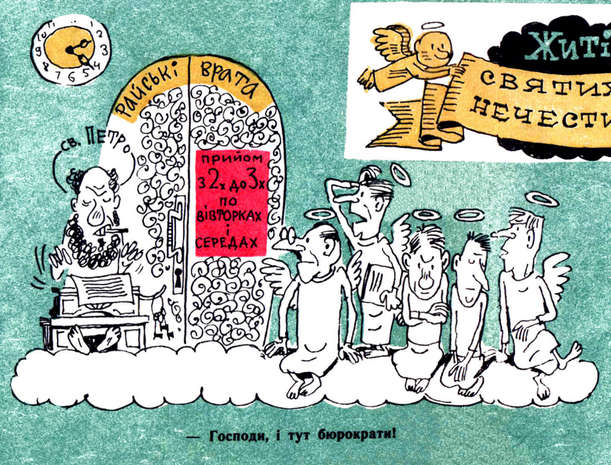

— Господи, і тут бюрократи!

— Ой, не треба, я лоскоту боюся!!!

«— Де ж ти, синку, нічку ночував..?»

ПЕРЧЕНЯ

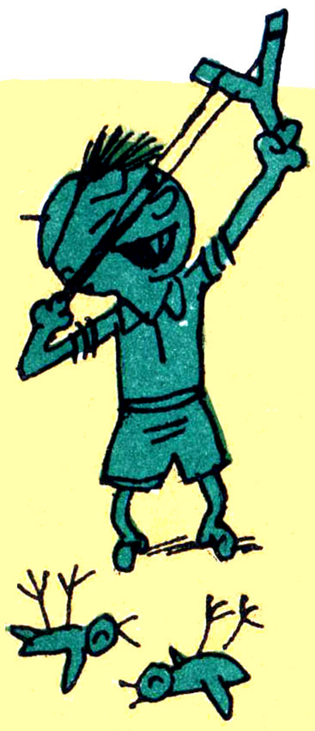

Чому?

Чом це вся гусінь в саду на виду?
Чом це так весело їй у саду?
Гусінь радіє: — Спасибі Гнатку,
Що на пташок змайстрував рогатку!

Грицько БОЙКО.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

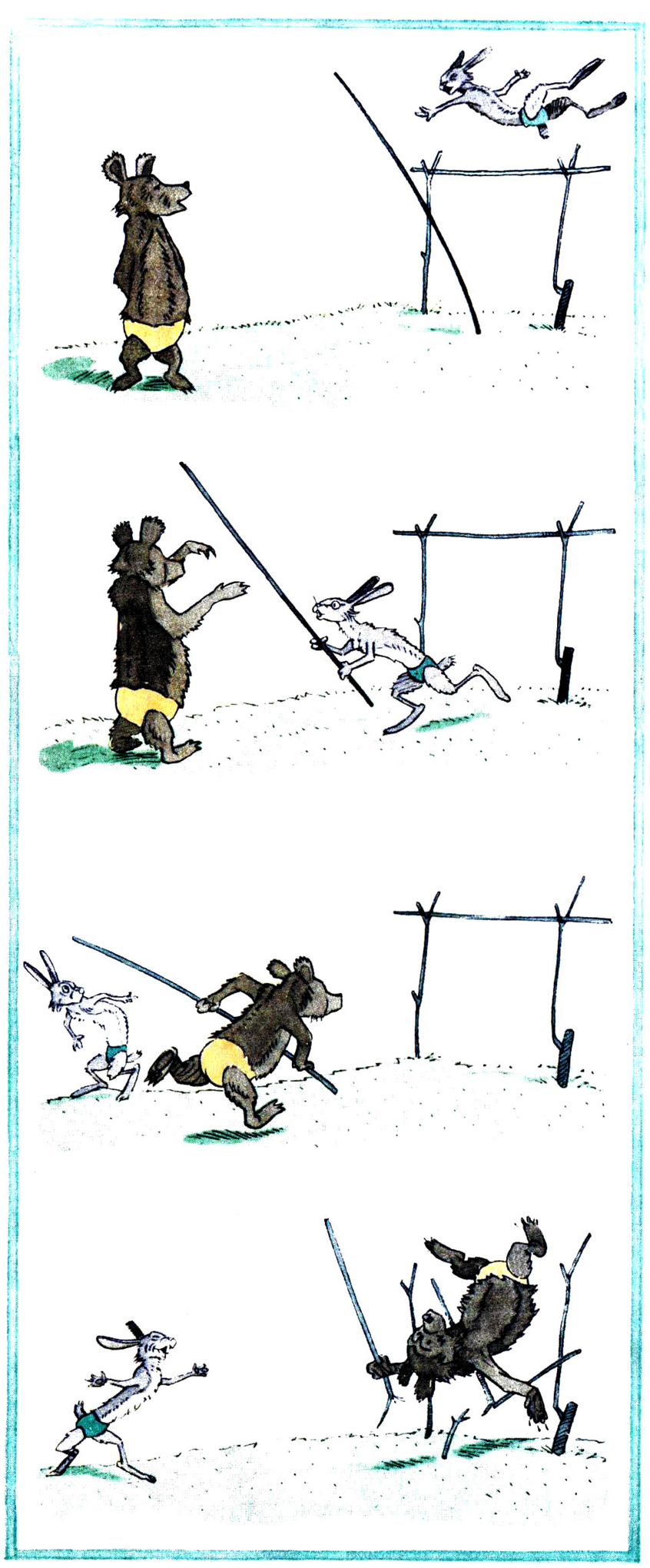

Хто спритніший?..

ТІТКА ЩІТКА І РУКИ МОЛОДЦІ

Грицько дивується: як багато на світі щіток!

Ця — щоб чистити черевики.

Ота — витрушувати пилюку із штанців.

Третьою можна тільки підмести підлогу, а четвертою — почистити зуби. Та й то ще, певно, не всі...

Грицько замислюється: ну навіщо їх стільки? Була б краще одна, але така, щоб геть усе робила сама.

Прийшов знадвору в брудних черевиках, одразу й кажеш:

— Тітко Щітко, вам робота є!

Ти собі півників із паперу вирізуєш, а вона шурує, вона блиск наводить.

Потім, диви, мати загадає підмести, бо насмітив дуже. А ти знову:

— Тітко Щітко, виручайте!

І за хвилину долі ні порошинки.

Або пішов ранком умиватися, роззявив рота — щітка туди з порошком стриб та ну коло зубів старатись. Тільки наставив голову — й годі морочитись із тим неслухняним чубчиком.

Красота!..

Грицько вже хоче бігти розповісти мамі, як добре він придумав, аж раптом спантеличено кліпає очима: «Стривай, а що коли тітка Щітка помилиться?»

І почистить черевики зубним порошком.

Вимастить зуби ваксою...

Хлопчик уявляє собі це кумедне видовисько й сміється. «Ні, — думає він, — хай уже щіток буде багато, а руки одні — свої. Вони ж у мене молодці: все вміють і нічого не переплутають».

Олександр ЛУК'ЯНЕНКО.

Як Оля курчат доглядала

Сказала баба своїй онуці:

— Олю! Я до крамниці піду, цукру куплю. Будемо чай пити. А ти за курчатами дивись. Пильнуй, щоб вони не розбрелися. Може, шуліка прилетить, так ти кричи на нього, розбійника, і руками махай. Зрозуміла?

— Зрозуміла, бабусю! — відповіла Оля. — Кричатиму і руками махатиму.

А бабуся знову наказує:

— Запам'ятай, Олю! Всіх курчаток у нас — дванадцятеро. Перелічиш і знатимеш, чи всі вони перед твоїми очима. Адже ти умієш лічити?

— Умію, бабусю! До двадцяти! — похвалилася Оля.

Пішла баба Надя до крамниці, а Оля залишилась на господарстві. Ох, і морока ж їй з отими пухнастими непосидами. Кожне тобі бігає, нишпорить, щось шукає, не вгледиш за всіма.

Почала Оля своїх курчаток лічити:

— Троє... п'ятеро... он там десяте бігає... А де ж ще двійко?

Насилу знайшла. Одне в бур'ян залізло, а друге — під колодою сховалося.

Трохи згодом почала Оля ще раз курчат лічити. Еге, та ж сама морока з ними. Оце до п'ятого дійде, а шосте уже десь сховалося. Знайде шосте — сьомого нема. «Ціп, ціп, ціп!», — кличе Оля, а курчата наче й не чують.

«Нічого з ними не станеться, — подумала маленька хазяйка.— Шуліка не прилітає, боятися нічого»...

Та й почала гратися.

Серед подвір'я стояла балія з водою. Бабуся поставила, бо збиралася білизну прати. От одне курчатко підійшло до балії, вискочило на деревинку, яка поруч лежала, постояло трохи, а потім — плюх у воду!

А курча — не каченя — плавати не вміє...

Повернулася баба Надя з крамниці і, першим ділом, почала курчат лічити. Одинадцятеро налічила. А де ж дванадцяте? Глянула баба на балію, сплеснула долонями і почала докоряти Олі.

— Яка ж ти хазяйка?! Не догледіла. Найкраще курча втопилося! Роззява ти, Олю, а не хазяйка!

А онучка не журиться.

— Не хвилюйтеся, бабусю, — каже вона. — Оте вредне курча вдруге у воду вже не полізе.

Мусій ЛЕЛЕКА.

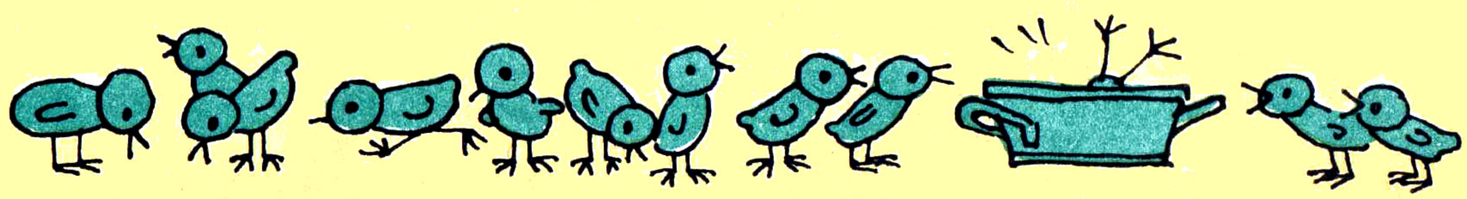

Народні усмішки

КУДИ ЇДЕТЕ?

У напівтемному вагоні сидить літній пасажир і куняє. Більше нікого немає. На станції у вагон заходить жінка. Їй хочеться поговорити, і вона звертається до свого сусіда:

— Ви далеко їдете?

— В Чернівці.

— Чого?

— До сина.

— А що він там робить?

— Вчиться в університеті.

Старий задрімав знову. На наступній станції у вагон входить інша жінка. Сіла неподалік і питає:

— Вуйку, куди їдете?

— В Чернівці, — буркнув той крізь сон.

— Чого?

— До сина, він вчиться в університеті.

Замовкли. Через півгодини входить ревізор і делікатно будить пасажира:

— Куди їдете?

Старий схопився та як крикне:

— Їду в Чернівці, до сина, він вчиться в університеті. А тепер дайте мені спокій, бо я хочу спати.

Записав М. ДЕРЕВОРІЗ
з м. Чернівців.

А ДЕ Ж ІНСТРУКЦІЯ?

У сім'ї звикли користуватися швейною машиною, пилососом, мотоциклом та іншими приладами. Дрібні неполадки хазяїн лагодив сам. При цьому в кожному випадку він звертався до відповідної інструкції.

Одного разу, коли стомлений батько ніяк не міг забавити маленьку Іру, що аж почервоніла від плачу, незмінний помічник у ремонтах по інструкції чотирилітній Сергійко, бажаючи допомогти батькові, спитав:

— Татуню, а де ж до неї інструкція?

Повідомив С. РАДКОВСЬКИЙ
з м. Вінниці.

ЗРОЗУМІЛА...

Восьмикласник Сашко пояснював своїй бабусі, що таке стан невагомості під час космічного польоту. Пояснив усе гарненько, як умів, а тоді й питає:

— А що, бабусю, чи все зрозуміли?

— Зрозуміла, внучку, усе зрозуміла, — каже бабуся, — а тепер сиджу собі та й думаю, як ото бідні ангели там можуть літати...

Повідомив Б. ПУСТЕЛЬНИК
з м. Дрогобича.

БЛИЖЧЕ ДО ВІТРУ

Дуже бідно жив у нашому селі колись Пилип, ніколи він не мав вдосталь хліба. А хата його стояла внизу під горою. І от він ту хату продав, перейшов жити на саму гору.

— Чого це ти? — питають люди.

— Та, — відповідає Пилип, — ніколи там унизу немає вітру, ніколи нічого не можна провіяти.

ВПІЙМАЛАСЬ

Парубок сидів серед базару на возі і їв кавуна. Підійшла до нього циганка-ворожка і каже:

— Дай, любезний, кавунчика, я тобі поворожу.

— Ворожи,— каже парубок.

І почала циганка йому торохтіти. Торохтіла, торохтіла, а він усе слухав, а тоді і каже:

— Добре, тепер ти мені повтори все, що казала, і я тобі віддам увесь мішок з кавунами...

— А вдавився б ти тими кавунами, — сказала циганка і поспішила геть.

Надіслав Ол. МОТОРНИЙ
з м. Кіровограда

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

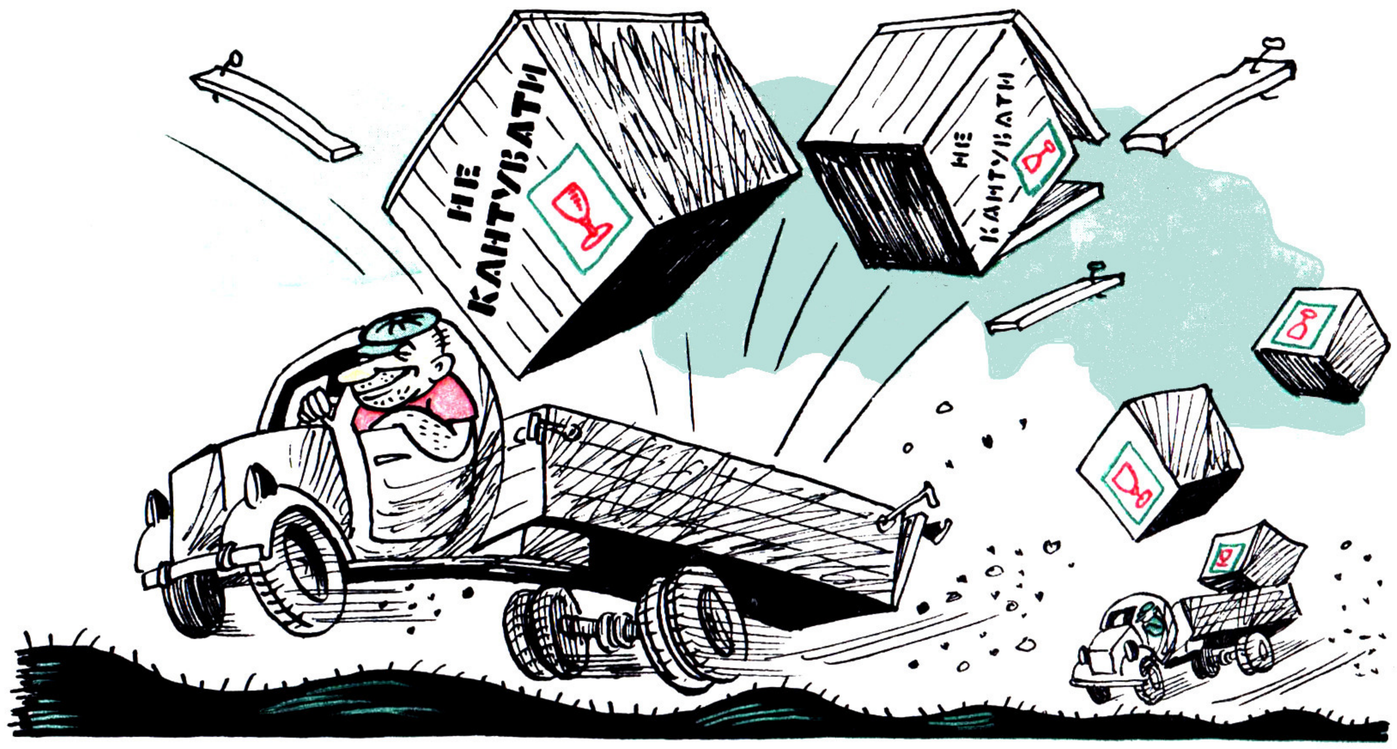

Без слів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Ф. Ш. Клеванський знайшов брильянт. Продав і зажив на широку ногу. І раптом з'ясувалося, що не було ніякого брильянта. А було 20 тисяч карбованців, украдених бригадиром ремонтно-мебльового цеху Черкаського побутового комбінату. А роззяви — директор комбінату Ткаченко, його заступник Соколовський та головний бухгалтер Пільгуй пили-гуляли з хапугою на крадені гроші й не помічали бригадирових махінацій. Цю історію ми описали у фейлетоні «Брильянт» (№ 8 журналу).

Тепер, як повідомили з Черкаської облпрокуратури, усіх трьох — директора, заступника та головного бухгалтера — з роботи знято. Хапугу взяли за шкірку. Черкаський облсуд засудив Клеванського до 10 років ув'язнення. А гав-роззяв — директора Ткаченка та головного бухгалтера Пільгуй засуджено до одного року виправних робіт.

ВІНЕГРЕТ ІЗ ГАЗЕТ

Мій приятель любить битися об заклад. Він безпомилково відгадує кількість сходинок у новому будинку, з точністю до гола передбачає результати футбольних баталій. Особисто я просто боюся встрявати з ним у спірку: кому охота програвати. Але цього разу...

— Наша спірка закінчиться тим, що тебе оштрафують, — попередив я його.

У відповідь застукотів молоток. Приятель збивав із старих дощок страхітливу річ, що мала правити за газетну вітрину. Потім витягнув її на вулицю, вкопав у землю й урочисто приколов до неї газету чотиримісячної давності.

Стоїмо. Чекаємо. Якийсь перехожий кинувся до вітрини. Одягнув окуляри. Читає вголос здивовано: «слабка хуртовина, ожеледь...».

— Синоптики, як завжди, жартують, — сказав він. — Така спека...

Через тиждень приятель зняв газету й обліпив вітрину сторінками з брошури «Виховання волі у немовляти». Через місяць вивісив натомість листи своєї двоюрідної тітки. Я визнав себе переможеним. Вручаючи йому програну пляшку шампанського, я запитав:

— Хай кількість сходинок можна заздалегідь полічити, футбольний результат відгадати, але ж історія з вітриною — це ж фантастика?..

— Друже мій, — спокійно відповів приятель, — фантастику, як вірно свідчать творці цього жанру, породжує життя. Ось я, скажімо, мешканець Києва, звик зупинятися біля газетної вітрини на вулиці Жаданівського. Та якось іду — нічого немає. Зламали вітрину. Скільки вже часу минуло, а її ніхто й не думає поновлювати. От я й зміркував: якщо у нас у Києві можуть непомітно зникати вітрини, то чому вони не можуть також непомітно й виникати?!.

Наступного дня я йшов Пушкінською вулицею і побачив вітрину, як дві краплини, схожу на фантастичний витвір мого приятеля.

— Негіднику, — думав я, розглядаючи пожовклий від часу номер газети «Молода гвардія», — і сюди дістався! Це вже не жарт, це справжнє знущання з бідних читачів!

На бульварі Шевченка на мене чекав теж сюрприз: на вітрині з написом «Известия» висів старий номер «Правды», на вітрині з написом «Правда» — «Известия».

Ціла газетна галерея на вулиці Коцюбинського сповіщала перехожим події минулого тижня.

А на вулиці Леніна, біля ресторану «Театральний», серед вітрин з далеко не свіжими газетами красувалася «Комсомольская правда»... догори ногами. Прочитати її можна було, хіба що ставши на голову.

Зате в районі Ленінградської площі читач знаходив зовсім дивне: на вітрині справжній вінегрет із газет — дві сторінки «Комсомольской правды», дві сторінки «Советского спорта»...

Почуття, які я збирався висловити своєму приятелеві, не вкладалися у найміцніші епітети. Та я був переконаний, що мій гнів ніщо в порівнянні з обуренням читачів.

— За такі жарти тебе самого треба повісити у вітрині замість газети, рішуче заявив я йому.

Приятель урочисто заприсягнувся, що до всіх названих вітрин він не має ніякого відношення.

А хто ж має? — зацікавився я.

Прізвища авторів газетних трюків були оповиті таємницею. Люди, до яких я звертався, чухали потилиці, ніби вирішували задачі математичної олімпіади.

Інкогніто веселих авторів не могли розкрити навіть у самому управлінні культури міста Києва. Заступник начальника управління т. Єжова пояснила, що їхня установа деяке відношення до газетних вітрин має, але лише до тих, що в парках. Інші ж, як заявила вона, давно передані райвиконкомам.

Райвиконкоми ж, як виявилося, в свою чергу, передали це діло... дорожньо-експлуатаційним дільницям.

Начальник дорожньо-експлуатаційної дільниці Московського району м. Києва т. Харитоненко особисто підтвердив, що має щастя обслуговувати аж вісім вітрин. Тобто фарбувати їх і газети міняти.

— А інші?

Про інші в районі він нічого не чув. Не чули про інші вітрини і в райвиконкомі, і в управлінні культури:

— Знаємо, що є такі, але хто їх обслуговує, — не відомо.

Дорожньо-експлуатаційна дільниця Радянського району (начальник т. Плован) обслуговує 17 вітрин. Регулярно фарбує, навіть скло вставляє, якщо розіб'ється. Проте з газетами діла не має, не їхня «парафія».

У Ленінському районі навпаки: шляховики лише знімають і вішають газети. Змінити ж зовнішній вигляд вітрин безсилі.

А дарницькі шляховики рішуче заявили: ніяких вітрин не знаємо, не доручали.

Частина інших дорожньо-експлуатаційних дільниць доглядала лише металеві вітрини, решта віддавала перевагу дерев'яним.

Тільки тепер я зрозумів, яким безвинним жартом була витівка мого приятеля. Що там листи двоюрідної тітки — власні романи з продовженням можна вивішувати! І нікого не здивуєш! Адже, щоб знайти в Києві господаря вітрини, треба, як мінімум, опанувати шерлокхолмівський метод. Спробуйте встановити, хто винен, що газети на вітринах міняються раз на тиждень! А деінде і раз на місяць! Крім офіціальних господарів, у кожному районі десятки підприємств і установ, які шефствують над однією чи двома вітринами.

Є незаперечна істина: коли господарів багато — хата не метена. Дивна річ, газетними вітринами в Києві займаються ніби всі, а спитати нема в кого. А «проблему» газетних вітрин можна було б легко вирішити. Коли б хто-небудь за це в Києві взявся серйозно.

Звичайно, за логікою ця справа має безпосереднє відношення до Київського міського управління культури. Але ми зовсім не наполягаємо на тому, щоб начальник управління т. Білоус особисто розвішував свіжі газети. Хай хоч читає їх. Тільки не в кабінеті, а у вітринах.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

http://perec-ua.livejornal.com

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

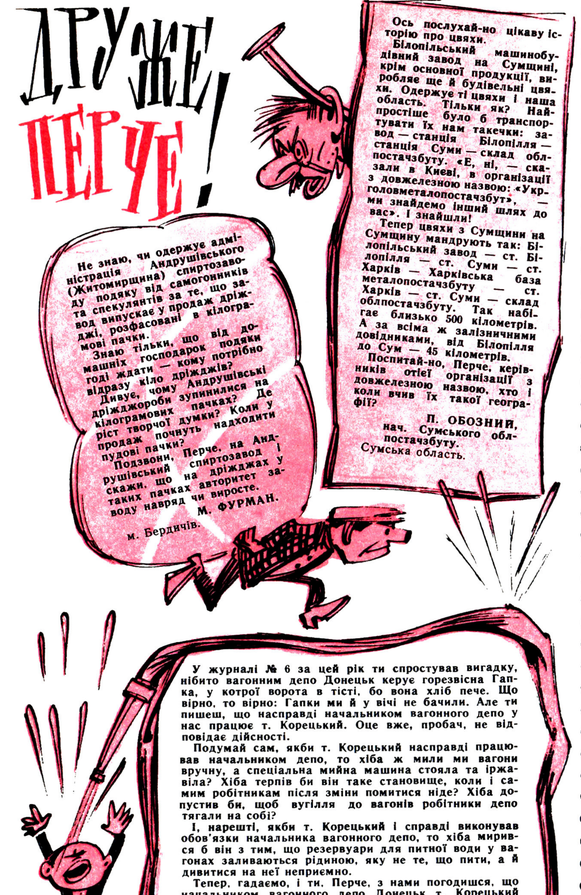

Не знаю, чи одержує адміністрація Андрушівського (Житомирщина) спиртозаводу подяку від самогонників та спекулянтів за те, що завод випускає у продаж дріжджі, розфасовані в кілограмові пачки.

Знаю тільки, що від домашніх господарок подяки годі й чекати — кому потрібно відразу кіло дріжджів?

Дивуєсь, чому Андрушівські дріжджороби зупинилися на кілограмових пачках? Де ріст творчої думки? Коли у продаж почнуть надходити пудові пачки?

Подзвони, Перче, на Андрушівський спиртозавод і скажи, що на дріжджах у таких пачках авторитет заводу навряд чи виросте.

М. ФУРМАН.

м. Бердичів.

Ось послухай-но цікаву історію про цвяхи.

Білопільський машинобудівний завод на Сумщині, крім основної продукції, виробляє ще й будівельні цвяхи. Одержує ті цвяхи і наша область. Тільки як? Найпростіше було б транспортувати їх нам такечки: завод — станція Білопілля — станція Суми — склад облпостачзбуту. «Е, ні, — сказали в Києві, в організації з довжелезною назвою: «Укрголовметалопостачзбут», — ми знайдемо інший шлях до вас». І знайшли!

Тепер цвяхи з Сумщини на Сумщину мандрують так: Білопільський завод — ст. Білопілля — ст. Суми — ст. Харків — Харківська база металопостачзбуту — ст. Харків — ст. Суми — склад облпостачзбуту. Так набігає близько 500 кілометрів. А за всіма ж залізничними довідниками, від Білопілля до Сум — 45 кілометрів.

Поспитай-но, Перче, керівників отієї організації з довжелезною назвою, хто і коли вчив їх такої географії?

П. ОБОЗНИЙ,
нач. Сумського облпостачзбуту.
Сумська область.

У журналі № 6 за цей рік ти спростував вигадку, нібито вагонним депо Донецьк керує горезвісна Гапка, у котрої ворота в тісті, бо вона хліб пече. Що вірно, то вірно: Гапки ми й у вічі не бачили. Але ти пишеш, що насправді начальником вагонного депо у нас працює т. Корецький. Оце вже, пробач, не відповідає дійсності.

Подумай сам, якби т. Корецький насправді працював начальником депо, то хіба ж мили ми вагони вручну, а спеціальна мийна машина стояла та іржавіла? Хіба терпів би він таке становище, коли і самим робітникам після зміни помитися ніде? Хіба допустив би, щоб вугілля до вагонів робітники депо тягали на собі?

І, нарешті, якби т. Корецький і справді виконував обов'язки начальника вагонного депо, то хіба мирився б він з тим, що резервуари для питної води у вагонах заливаються рідиною, яку не те, що пити, а й дивитися на неї неприємно.

Тепер, гадаємо, і ти, Перче, з нами погодишся, що начальником вагонного депо Донецьк т. Корецький не працює.

Він тільки числиться...

В. ТРУШКІН,
профгрупорг, бригадир екіпіровки.
ст. Донецьк.

Поясни, будь ласка, керівникам Томашпільського цукрового заводу на Вінниччині, що між звичайним цукровим буряком і цукром усе-таки є якась різниця. Видно, тільки зважаючи на цю прогалину у знаннях директора заводу т. Кореняка і головного бухгалтера т. Царюка, можна пояснити ось таку історію.

У січні Томашпільський цукрозавод відвантажив Старобільському міштогу вагон цукру — 1200 мішків. Крім цукру, в двадцяти двох мішках були ще й діри, і частина цукру висипалася на підлогу вагона, забруднилася і стала непридатною для споживання.

Мішторг заждався, щоб завод вартість зіпсованого цукру відшкодував. Але томашпільські цукровики затялися, бо, бачиш, «сметки сахара в переводе на белый сахар оцениваются сахаровом по той же цене, что и сахар».

Дивно, що вони тих «сметок» (від слова змітати) не оцінюють дорожче: адже там, крім цукру, ще й пилюка, сміття є.

То поясни їм, Перче, що то цукрові буряки придатні до вжитку, якщо навіть і з мішка в болото висипляться, а цукор — ні. І цим, помимо іншого, вони різняться між собою. Цукровикам це знати не завадить.

В. СВЕТАШОВ,
громадський помічник прокурора Старобільського району.

Живемо ми, як у тій пісні: по цей бік гора, по той бік друга... Тільки співаємо її на свій лад: по цей бік вода і по той бік вода, а посередині ми — штат 51-го Криворізького поштового відділення.

Ось уже котрий рік читаємо ми в офіціальних актах і листах, що наша «контора зв'язку міститься у напівпідвальному приміщенні будинку № 8 по вул. Вокзальній. Одна з причин сирості є високе стояння грунтових вод» (Акт райсанстанції). Що «приміщення не відповідає потрібним вимогам для нормальної роботи... При його будівництві поставили погану гідроізоляцію і через високе стояння грунтових вод стіни приміщення сирі» (3 листів голови виконкому Дзержинської райради т. Кулькова).

У таких, засвідчених офіціальними паперами, умовах працюємо ми, наживаючи собі всякі бронхіти й ревматизми. Працюємо й думаємо: невже ж таки у нашому районі з таким широким будівництвом та не знайдеться пристойного приміщення для поштового відділення? Аж не віриться!

Правда, недавно оце блиснув промінь надії. У нас під столами закумкали жаби. А старі люди кажуть, що це вірна ознака переїзду на нове місце. Як би хотілося, Перче, щоб те кумкання та почули в нашій міськраді. Тоді вже ми напевне справимо новосілля.

ПРАЦІВНИКИ 51 ПОШТОВОГО ВІДДІЛЕННЯ.
(11 підписів).

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— І коли ти, іроде, полізеш радіо ремонтувати?!

ПОПРАВКА ПО-ЧОРНОБИЛЬСЬКОМУ

У Чорнобильській чайній (Київська область) готують несмачні і недоброякісні страви. Директор чайної П. С. Лагошний на численні скарги уваги не звертає.

(З листа до редакції).

Апетит приходить під час їди.
(Приказка).

На сьогодні приказка звичайна
Застарілою чорнобильцям здається,
Бо під час їди в місцевій чайній
Не приходить апетит, а лиш псується.

К. ЮР.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Постійно діюча виставка недіючої техніки! Пам'ятаєте, як широко розрекламувало «Перчанське рекламбюро» (№ 7 журналу) це досягнення Великомостівської шахти № 4 на Львівщині.

«Відвідайте виставку!» — запрошували ми.

На запрошення Перця відгукнувся начальник комбінату «Укрзахідвугілля» т. Шпекторов. Він повідомив, що після реклами Перця виставку негайно ж закрили. Цінне устаткування прибрали. Організаторів виставки — керівництво шахти № 4 — суворо попереджено, а начальника шахти т. Гайдаша за безгосподарність з роботи знято.

Гайворонські КАРТИНКИ

Намалювати повну картину міста Гайворона не беремося. Це ж значило б розказати, що в Гайвороні є такі-то й такі-то підприємства, школи, клуби, бібліотеки, широкоекранний кінотеатр; розповісти про хороших, працьовитих гайворонців; описати красу річки Південний Буг; змалювати зелені літні вулиці і фантастичні весняні баюри, перед якими безсило опустилася б рука навіть геніального художника.

Ні, повної картини не втнемо. Обмежимося картинками.

* * *

Цю картинку намалювала наша уява після такої розмови:

Запитуємо стрічного:

— Де тут можна випити по...

Гостинний гайворонець і договорити не дав.

— Ідіть до вагоно-паровозоремонтного заводу. Від нього — кожна дорога приведе. Направо — в чайну, наліво — в буфет, прямо... Врешті, там поблизу і в гастроному можна з собою пляшечку прихопити.

— Та ні. Нам би — по чашечці кави. У такому місті має ж десь скромненький кафетерій бути?

Гостинний гайворонець підозріло зиркнув на нас і дав дьору. В цю хвилину він, безумовно, був переконаний, що для нас більше підійшов би не кафетерій, а психіатричка.

Хе! Про таку дивину в Гайвороні розпитувати!

* * *

А оцю страшну картинку змалювала нам чергова гайворонського готелю.

Здивувало нас, що ключів у готелі і в згадці нема.

— Чому це у вас номери не замикаються? — запитуємо чергову.

— А в нас нічого не пропадає.

— Гм! Але чому все-таки ключів нема?..

— Та хіба ж за тими клієнтами тут щось утримається?! — махнула рукою чергова. — Усе розтягають...

Чому склянки є не в кожному номері, ми уже й не питали...

Ех, зручний це народ — клієнти: усе на них зіпхнути можна.

* * *

Ми щодня могли постояти коло газетної вітрини і почитати свіжу газету. Будь-яку. Треба було тільки ту газету купити. А вітрина була — «Литературной газеты» — єдина, яку пощастило надибати на все місто. Пахла вона не свіжою друкарською фарбою, а старою, всіма забутою пусткою.

Словом, була газетна вітрина, а коло неї — отака, як бачите, картина.

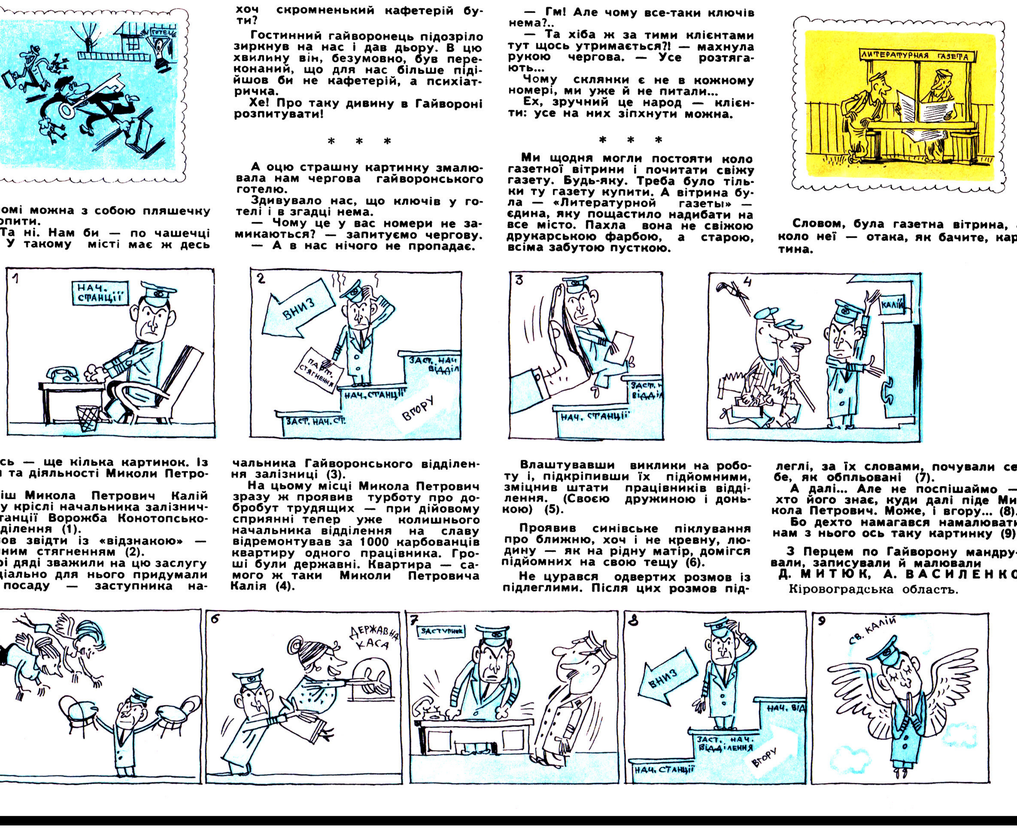

А ось — ще кілька картинок. Із життя та діяльності Миколи Петровича.

Раніш Микола Петрович Калій сидів у кріслі начальника залізничної станції Ворожба Конотопського відділення (1).

Пішов звідти із «відзнакою» — партійним стягненням (2).

Добрі дяді зважили на цю заслугу і спеціально для нього придумали вищу посаду — заступника начальника Гайворонського відділення залізниці (3).

На цьому місці Микола Петрович зразу ж проявив турботу про добробут трудящих — при дійовому сприянні тепер уже колишнього начальника відділення на славу відремонтував за 1000 карбованців квартиру одного працівника. Гроші були державні. Квартира — самого ж таки Миколи Петровича Калія (4).

Влаштувавши виклики на роботу і, підкріпивши їх підйомними, зміцнив штати працівників відділення. (Своєю дружиною і донькою) (5).

Проявив синівське піклування про ближню, хоч і не кревну, людину — як на рідну матір, домігся підйомних на свою тещу (6).

Не цурався одвертих розмов із підлеглими. Після цих розмов підлеглі, за їх словами, почували себе, як обплювані (7).

А далі... Але не поспішаймо — хто його знає, куди далі піде Микола Петрович. Може, і вгору... (8).

Бо дехто намагався намалювати нам з нього ось таку картинку (9).

З Перцем по Гайворону мандрували, записували й малювали
Д. МИТЮК, А. ВАСИЛЕНКО
Кіровоградська область.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Пишу при свічці» — у фейлетоні під такою назвою (№ 1 журналу) Перець критикував недоліки в організації робіт по ремонту та обладнанню електроустановок у квартирах та непорозуміння, що виникали при прийомі та підключенні внутрібудинкових електропроводок.

Заступник міністра енергетики та електрифікації УРСР т. Толкач повідомив редакцію, що Міністерство розглянуло факти, наведені у фейлетоні, і визнало їх правильними.

Щоб усунути надалі подібні випадки, міністерство внесло уточнення в свої розпорядження про порядок таких робіт. Енергозбутам енергосистем та енергопідприємства тепер дозволено приймати і підключати внутрібудинкові проводки, якщо вони виконані кваліфікованими електромонтерами з додержанням всіх правил техніки безпеки.

★ У «Перчанських туристських маршрутах» («Перець» № 2) повідомлялося, зокрема, про неуважне ставлення місцевих органів у м. Рожнятові (Івано-Франківська область) до впорядкування території, на якій стоїть пам'ятник Івану Франку.

Після виступу Перця пам'ятник великому Каменяреві перенесено у впорядковане місце біля широкоекранного кінотеатру.

А хіба раніш цього не можна було зробити без нагадування?

★ Броницька філія Новоград-Волинського відділення «Сільгосптехніки» ремонтує трактори так, що через короткий час їх доводиться знову ставити на ремонт. Про це йшлося у «Перці» № 3 (замітка «Він не трактор...»).

Начальник управління ремонту Житомирського обласного об'єднання «Сільгосптехніки» т. Мурашко повідомив редакцію, що за поганий ремонт тракторів на завідуючого Броницькою філією Дощинського Л. Є. накладено стягнення.

Мал. БЕ-ША

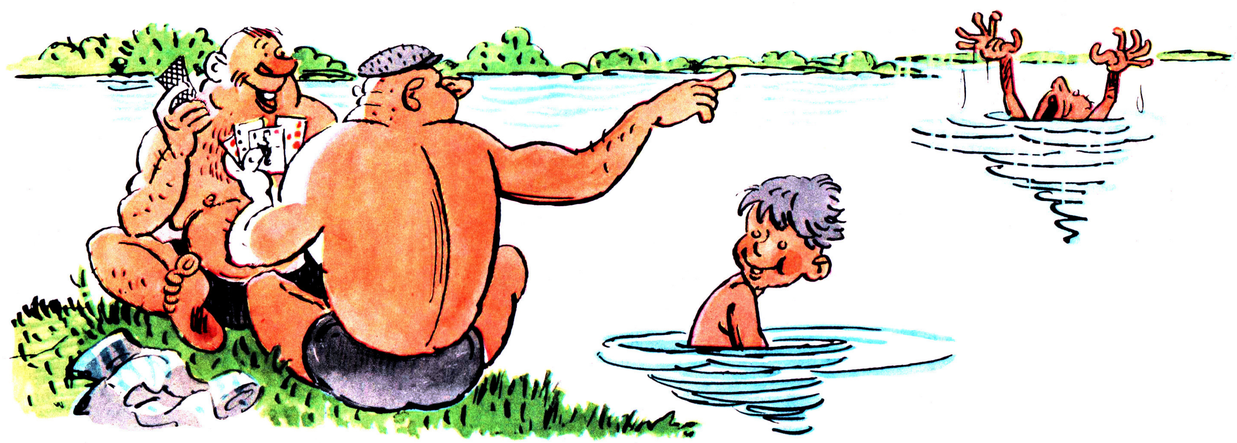

— Не залазь глибоко, бо там уже один топиться!

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць

Журнал «Перець» № 12 (551). (на украинском языке). Підписано до друку 4. VI. 1965 р. Папір 70×108¹/₁₆=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 09373. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 02571. Тираж 500.000 прим.

http://perec-ua.livejournal.com

Індекс 74393.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ЯК ДЯДЬКО СЕМ ІНТЕРЕСАМ СВОБОДИ СЛУЖИТЬ

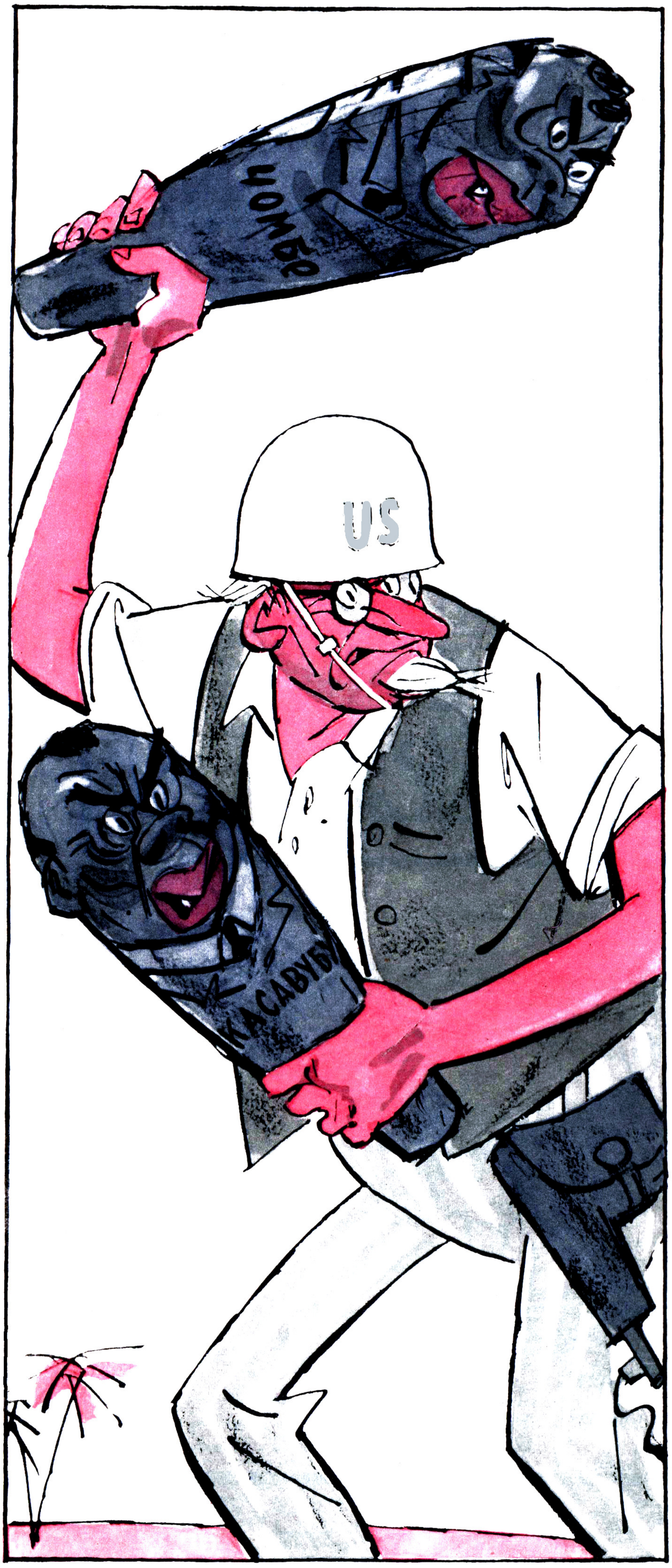

Де чомбами...

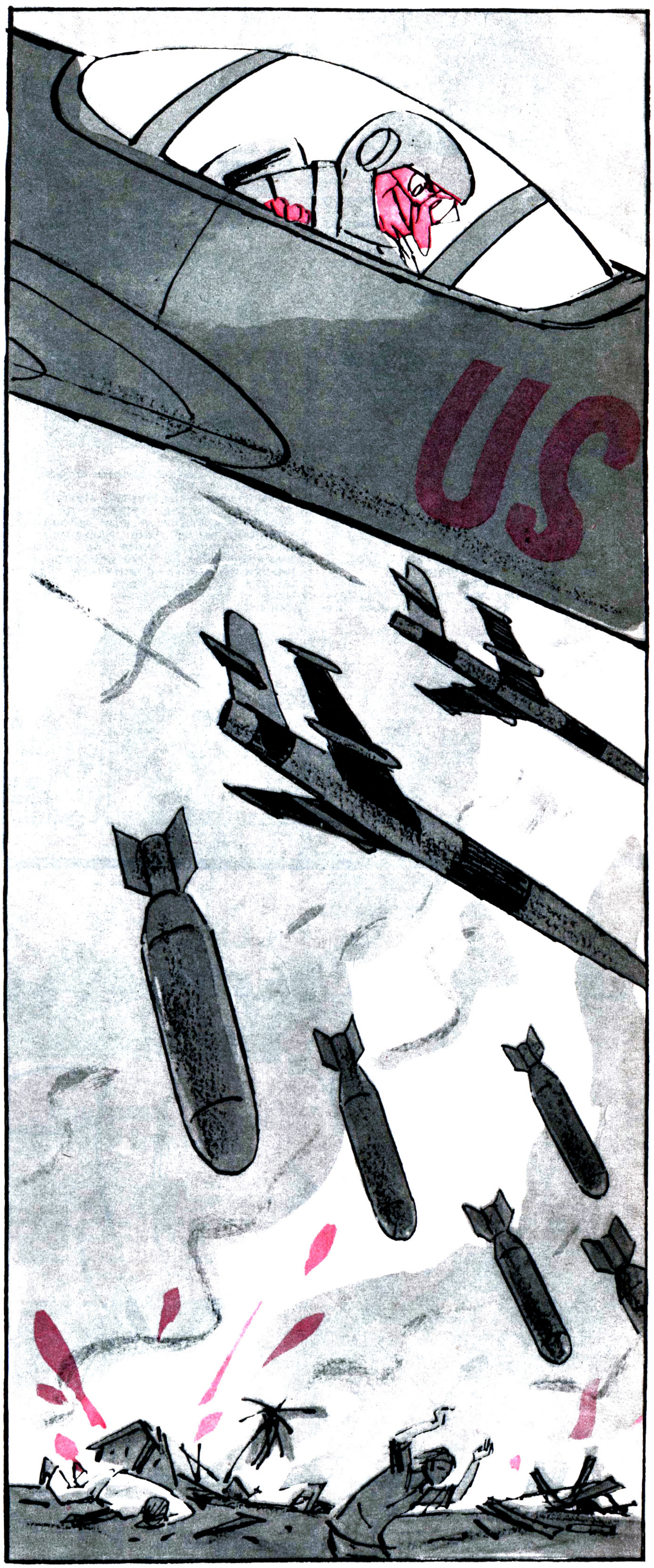

А де бомбами...